

Pirmas skyrius

Pedingtonas ir atšalęs oras

Pedingtonas stovėjo ant Vindzoro sodų trisdešimt antrojo namo laukujų durų slenksčio ir uodė gaivų rytmečio orą. Jis įdėmiai žvelgė pro plyšį tarp savo bajinio paltuko gobtuvo ir apie kaklą tvirtai apmurturiuoto ryškiaspalvio šaliko.

Nors meškiuko snukučio per neįprastai baltus ūsus mažai tebuvo matyti, atrodė, kad jame sumišusi nuostaba ir jaudulys, žvelgiant į vaizdą tolumoje.

Per naktį staiga persimainė oras. Nors vakar diena buvo švelni, labiau priminė pavasarį, o ne sausio pradžią, dabar žemę dengė stora, balta sniego paklotė, siekianti kone iki pat Pedingtono guminių batų viršaus.

Ryto ore tvyrančios tylos netrikdė joks garsas. Išskyrus virtuvėje dzingsinčius indus, kuriuos po

pusryčių dabar plovė ponias Braun su ponias Berd, vienintelis ženklas, rodantis, kad, be Pedingtono, šiame pasaulyje dar kažko esama, tebuvo iš sniego kyšanti pieno butelių eilė ir nusidriekęs paštininko pėdsakų takas.

Pedingtonui patiko sniegas, bet matydamas vaizdą gatvėje jis beveik pritarė ponios Berd – Braunų namų tvarkytojos – minčiai, kad kartais gero būna per daug. Nuo tada, kai jis apsigyveno pas Braunus, keletą kartų oras buvo staiga atšalęs. Bet meškiukas neprišiminė, kad kada nors būtų regėjęs, kaip sniegas nukloja žemę tokia stora, traškančia ir tolygia danga.

Vis dėlto Pedingtonas buvo ne iš tų meškiukų, kurie praleistų pasitaikiusią progą, tad netrukus jis užvėrė duris ir kiek galėdamas greičiau nuskubėjo palei namo sieną, kad viską ištyrinėtų. Meškiukas ne tik ketino lipdyti sniego gniūžtes, bet ir nekantravo išbandyti naujus guminius batus, kurie stovėjo miegamajame laukdami tinkamos akimirkos nuo pat Kalėdų, kai gavo juos dovanų iš ponios Braun.

Pasiekęs pono Brauno kopūstų lysvę, Pedingtonas letenomis sėmė sniegą ir lipdė kietas, apvalias gniūžtes, o vėliau mėtė jas į stulpą su skalbinių virvėmis. Tačiau kai kelios didesnės gniūžtės vos nepataikė į

kaimyno šiltnamį, meškiukas greitai nukreipė dėmesį į svarbesnę užduotį – pastatyti sniego senį. Taip pažū į Vindzoro sodus vėl sugrįžo ramybė.

Po kiek laiko, kai Pedingtonas, nulipdęs sniego seniui galvą, bandė pritvirtinti senus limonado butelių kamštelius, tylą staiga suardė šalia atsiveriantis langas.

– Meškiuk! – nugriaudėjo balsas. – Ar tai tu?

Pedingtonas sunerimęs pašoko ir kilstelėjęs bajorinio paltuko gobtuvą išvydo Braunų kaimyną, iškišusį galvą pro miegamojo langą. Ponas Karis vilkėjo chalata su pižama, o pusę jo veido dengė didelė balta nosinė.

– Jau lioviausiu mėtyti sniego gniūžtes, pone Kari, – skubotai paaiškino Pedingtonas. – Dabar lipdau sniego senį.

Pedingtono nuostabai, ponas Karis, patraukęs nuo veido nosinę, atrodė neįprastai draugiškas.

– Viskas gerai, meškiuk, – švelniau tarė kaimynas. – Aš neketinau skųstis. Tik pagalvojau, ar nenorėtum padaryti man paslaugėlės ir užsidirbti dešimt pensų bandelei. Smarkiai persišaldžiau snausdamas, – toliau kalbėjo jis, kai Pedingtonas užsiropštė ant dėžės ir pažvelgė pro tvorą.

– Persišaldėte *snausdamas*, pone Kari? – nustebeęs pakartojo meškiukas.

Pedingtonui dar neteko girdėti, kad kas būtų persišaldęs per miegus, todėl meškiukas susidomėjęs dėbtelėjo į langą.

Ponas Karis giliai atsiduso.

– Taip, – šiaip taip ištarė jis, sunkiai rydamas seiles. – Ir, lyg to dar būtų maža, mano sistema užšalo.

Sulig kiekvienu pono Kario žodžiu Pedingtonas atrodė vis labiau nusiminęs, o išgirdęs paskutinius žodžius, vos nenuvirto nuo dėžės.

– Jūsų sistema užšalo! – sušuko jis. – Paprašysiu ponios Berd atsiųsti gydytoją Makendrį.

Ponas Karis sušnirpštė.

– Meškiuk, man reikia ne gydytojo, – režė jis, – o santechniko. Užšalo ne mano organizmo sistema. Tai vandens vamzdžiai. Bake net neužtenka vandens pripildyti guminei šildyklei.

Pedingtonas atrodė truputį nusivylęs, kai sunkus daiktas, suvyniotas į popierių, nukrito jam prie kojų.

– Tai mano laukujų durų raktas, – paaiškino ponas Karis. – Noriu, kad nuneštum jį ponui Džeimsoi, samdomam meistrui. Pasakyk jam, kad iškart atvažiuotų. Aš gulėsiu lovoje, bet jis gali įeiti vidun. Liepk per daug netriukšmauti – galiu jau miegoti. Ir nedelsk prie bandelių parduotuvės pakeliui – kitaip negausi savo dešimties pensų.

Tai taręs ponas Karis kelis kartus smarkiai iššnypštė nosį ir užtrenkė langą.

Ponas Karis apylinkėje garsėjo kaip šykštuolis. Jis turėjo įprotį žadėti žmonėms atlygį už atliktus darbus, bet vos tik ateidavo laikas susimokėti, kaimyno niekaip nepavykdavo rasti. Pedingtoną apėmė bloga nuojauta, kad šis kartas ir bus vienas iš tokių, todėl meškiukas kelias minutes stovėjo žiūrėdamas į tuščią kaimyno langą, paskui apsisuko ir lėtai patraukė pono Džeimso namų link.

– Karis! – sušuko ponas Džeimsas, stovėdamas tarpduryje ir žvelgdamas į Pedingtoną. – Ar tu paminėjai Karį?

– Teisingai, pone Džeimsai, – patvirtino Pedingtonas, mandagiai kilstelėdamas savo bajinio paltuko gobtuvą. – Pono Kario sistema užšalo ir jis net negali prisipildyti guminės šildyklės.

– Na ir nepasisekė, – bejausmiu balsu atsiliepė samdomas darbininkas. – Šį rytą turiu per akis bėdų dėl savo paties vamzdžių, ką jau kalbėti apie pono Kario. Be to, pažįstu jį ir žinau jo darbelius. Jis dar nesumokėjo už paskutinę paslaugą, kurią jam suteikiau prieš šešis mėnesius. Perduok jam, kad prieš ko nors imdamasis noriu pamatyti pinigus, bet net ir pamatęs turėsiu dukart pagalvoti.

Klausydamasis pono Džeimso Pedingtonas atrodė labai nusivylęs. Kiek jis prisiminė, pono Kario pinigai būdavo labai nešvarūs, tarsi būtų ilgai kur prabuę užrakinti, ir meškiukas nė neabejojo, kad ponas Džeimsas dar mažiau norėtų jam dirbti, jei išvystų tokius pinigus.

– Žinai ką? Truputį luktelėk, – kiek švelniau tarė samdomas meistras, pastebėjęs Pedingtono veido

išraišką. – Matau, kad nuėjai ilgą kelią per sniegą, tad pažiūrėsiu, kuo galiu pagelbėti.

Ponas Džeimsas dingo iš akiračio, bet netrukus grįžo nešinas dideliu rudo popieriaus paketu.

– Skolinu ponui Kariui litavimo lempą, – paaiškino jis. – Taip pat įdėjau knygą apie santechnikos darbus. Gal ras ten gerų patarimų, jei nežinos, ką daryti.

– Litavimo lempą! – sušuko Pedingtonas išpūsdamas akis. – Nemanau, kad jam tai labai patiks.

– Gali ją pasiimti arba palikti, – atsakė ponas Džeimsas. – Man vis vien. Bet jei nori, meškiuk, mano patarimo, paimk ją. Oras artimiausiu metu dar pablogės, šilumos nesulauksime.

Tai taręs, ponas Džeimsas paskutinį kartą palinkėjo labo ryto ir tvirtai uždarė duris, palikdamas Pedingtoną stovėti ant laiptelio. Šis labai susirūpinusiu veidu spoksojo į paketą savo letenose.

Ponas Karis net giedriausią dieną nebūdavo geros nuotaikos, todėl meškiukui buvo labai neramu nuo minties apie jo pažadinimą vien tam, kad perduotų litavimo lempą ir knygą apie santechniką, juolab kad kaimynas dabar stipriai sirgo.

Kuo daugiau Pedingtonas apie tai galvojo, tuo labiau tįso jo veidas. Tačiau kai apsisuko ketindamas grįžti į Vindzoro sodus, meškiuko ūsai atrodė tokie apšerkšniję, kad net artimiausias praeivis būtų įtaręs, jog kažkas negerai.

Ponia Braun, ilsėdamasi po namų ruošos darbų, išvydo nedidelę figūrą, skubančią pro virtuvės langą.

– Manau, artimiausias kelias dienas visuose namuose bus pripėduota letenų, – atsiduso ji.

– Jei laikysis toks oras, meškiukas turės žiūrėti ne vien savo letenų, – pridūrė ponია Berd. – Teks būti ir atsargiam.

Braunų namų tvarkytoja turėjo labai griežtą nuomonę apie nešvarias grindis, ypač jei jos išsipurvindavo dėl meškiuko nuotykių sniege, ir nepritariamai stebėjo Pedingtoną, einantį į pono Brauno garažą.

– Atrodo, jis padeda kaimynui, – padarė išvadą ponია Braun, vėl išvydusi Pedingtoną, spaudžiantį kažką po bajiniu paltuku. – Ponas Karis, regis, turi problemų dėl vamzdžių.

– Tikiuosi, kad tiek tų problemų jis ir teturi, – tarė ponია Berd. – Šį rytą mačiau per daug skubos, ir tai man nepatiko.